

TABLE OF CONTENTS

Passions and Freedom from Passions.....	3
Passion Week.....	5
The Cross and the Resurrection.....	12
Holy Week/Pascha/Bright Week Schedule....	26
Prayer List.....	28

CUPRINS

Despre patimi și despățimire.....	14
Săptămâna Patimilor.	16
Cruce și Înviere.....	24
Programul slujbelor din Săptămâna Mare/ Pștele/ Săptămâna Luminată.....	26
Pomelnicul.....	28

PASSIONS AND FREEDOM FROM PASSIONS

Christ the Savior founded His Church as the Kingdom of God on earth, but it is not possible to be a member of the Christ's Church without making an effort to free ourselves from passions. Satan causes confusion in people's minds; temptations darken our intelligence and we forget where we come from and where we are going. Sin changes our focus from God, Who is the source of our life, to things which surround us. Since we are in a state of sin the world captures our senses with beautiful forms and sweet promises. The mind is no longer in control and forgets that God is the only thing that can fulfill our desires; nothing else can quench our thirst for the infinite.

We can say that the passions represent the lowest level to which a human being can fall. They so dominate our will that we become enslaved, tyrannized and possessed by them. St. Nilus the Ascetic says that "*the nature enslaved by passions sends to the stomach by way of the deeply dug channel of greediness [gluttony] prepared food as into a sea which can never be filled. The stomach is like the sea, absorbing all the rivers which pour into it, without being satisfied. The stomach consumes through digestion and the sea consumes the sweet water through saltiness. Both of them want more and more but their gaping mouths are never filled*" (*Peristea Patrologia Greacă*, vol. 79, p. 182).

There are listed in ancient Christian literature eight passions: gluttony, fornication, love of money, hatred, despair, laziness, vainglory and pride. They coincide, more or less, with the seven deadly sins: gluttony, fornication, avarice, anger, jealousy, slothfulness and pride. These are not only passions of the soul but also of the body. Because of the close connection between soul and body, bodily passions are intertwined with those of the soul, and they influence each other. Ascetic writers believe that in young people greediness is the cause of all the other passions.

The monk Evagrius, making a distinction between thoughts and passions says, "*It is impossible for someone to fall into the snare of fornication if he is not first overcome by gluttony. Hatred cannot trouble him who is not interested in food, wealth or vainglory. And if he does not eliminate all these it is impossible not to fall into despondency*" (*Romanian Philocalia* vol. 1, 1947, p. 48). And St. John Cassian says that sometimes the odor of food makes the body heavy and gives birth to indifference and drowsiness (*ibid.*, p. 98). We must use food in order to live, not to become slaves of our appetites. Some eat more bread and others less, but what we should look for must be restraint and discernment. The use of bread with measure and discernment gives health to the body and doesn't deprive one of holiness.

For the elderly the main passion is pride. The greediness of the stomach and pride represent the same egocentric thirst in relation to the two aspects of our being: physical and spiritual. These two passions are rooted in self-love. St. Maximus the Confessor says that he who possesses egotism possesses all the passions. Egotism represents a breaking away from God, Who in fact is the center of our existence. And because man cannot exist by himself, he finds his point of gravity in the world. Through faith, however, (i.e., through frequent mention of the Name of God) we can overcome egotism.

All the other passions, even though they disturb the soul, fight only against the opposing virtue, trying to overcome it; so they only partially darken the soul. The passion of pride, however, darkens the entire soul and throws it into the deepest abyss. Pride tyrannizes the soul like a despot, undermines it and totally demolishes it from its foundation. This happened to Lucifer, the angel of darkness, who of old fell from heaven; he considered himself to be equal to God. Him the prophet Isaiah reproves when he says, "*For you have said in your heart, I will ascend into heaven, I will exalt my throne above the stars of God:... I will be like the most High*" (Is. 14:13,14). All the Fathers teach us that we cannot reach the perfect virtues but by faith, fear of God, meekness... all these only by the grace of God, the love of our Lord Jesus Christ and the love of neighbor.

Fornication breaks man into pieces and takes away his unique qualities. Forgetfulness of God has as a result forgetfulness of self; one forgets that he is a person, an eternal entity. And in this way human nature passes from passion to passion: from anger to despondency, from despising people to avidly looking for their company — not having any balance in one's impulses. Passions are the opposite of true love, which is, in fact, harmony and peace among men.

Man should take care of the purpose for which he was created, to take care of his salvation. This is possible only when we "lay aside all earthly cares. "Our concern must be to please God, not the world. We must continue to live in the world with the body, but otherwise we are spiritual beings and our desire should be beyond this world. When we will succeed in eliminating earthly cares we will also be free of the passions. In fulfilling the will of God we fulfill ourselves. ■

Due to the work on the iconography of the church, there will be no iconography classes this year.

PASSION WEEK

For the Orthodox Christians, the week following Great Lent is a very special time, referred to as “Passion Week.”

The period of Great Lent, and most of all Passion Week, represents the preparatory period for receiving the great joy of the Resurrection of our Lord, the truth that stands at the foundation of our faith. The Holy Apostle Paul says: “And if Christ is not risen, then our preaching is empty and your faith is also empty” (1 Cor. 15:14). Two thousand years ago, our Lord Jesus Christ, the Son of God, became man so He can save the world. We, by observing Great Lent, reenact the moments of passion He endured for us; We are close to Him along the entire way — from the entry into Jerusalem all the way to the Golgotha — joining Joseph and Nicodemus for the burial, so that in the end, being sure of His Resurrection, we join Thomas in crying out: “My Lord and my God” (Jn. 20:28).

The “road of salvation,” traveled during Passion Week, along with the events that took place these days, starting with the Entry of the Lord into Jerusalem, and all the way up to the Golgotha, starts Sunday and ends the following Saturday. Before we start down this road, however, it is necessary to mention that the Jews used to count the days of the week starting in the evening Sunday being the first. The importance of the day is measured based on the activities that take place during that day, regardless of the length of time the activity took place. This is why the number of days the Savior was in the tomb, were not necessarily 24 hour days, but are considered to be three — Friday, Saturday and Sunday. In order to better understand the events that took place we will follow the road the Lord traveled during this last week of His earthly life.

Sunday — known also as Palm Sunday — marks the day of the Lord’s triumphal entrance into Jerusalem, and the beginning of His Passions: “And a very great multitude spread their clothes on the road; others cut down branches from the trees and spread them on the road” (Matt. 21:8). Spreading down one’s clothes for somebody is a sign of great respect, while the decorating with branches is a festive act. The spiritual symbolism however is different. The Blessed Theophilact says: “...in the spiritual sense learn that the apostles first laid down their garments, which are their virtues and then the Lord sat upon them...Those that went before are the prophets who lived before Christ’s incarnation, while those who followed are the martyrs and teachers who lived after these events. They laid down their garments for Christ, that is, they subjected the flesh to the spirit, for the body is a garment and a covering for the soul” (The Explanation by Blessed

Theophilact of The Holy Gospel According to Matthew, Chrysostom Press, House Springs, MO, 1979, p. 176).

We need to mention also other symbolic elements of this day. The day before, on Saturday, Jesus goes to, and spends the night in the house of Lazarus, the one raised from the dead; Next day, Sunday, He sends two of His disciples to bring Him a colt: “and He said to them, ‘Go into the village opposite you; and as soon as you have entered it you will find a colt tied, on which no one has set. Lose it and bring it’” (Mark 11:2). But he forewarned them that they will not be able to get the colt unless they tell the owner the Lord needs it: “ And if anyone says to you ‘Why are you doing this?’ say, ‘The Lord has need of it,’ and immediately he will send it here” (Mark 11:3). And indeed, the apostles were permitted to take the colt when they said the Lord had need of it. But did the Savior really need it? This was not His first entry into Jerusalem. However, this triumphal entry, riding a mule, represents first of all the fulfilment of the prophecies, as well as His triumph over death: “And when He had come into Jerusalem, all the city was moved, saying, ‘Who is this?’ So the multitudes said, ‘This is Jesus the prophet from Nazareth of Galilee’” (Matt. 21:10-11). Jesus enters Jerusalem on a donkey because the donkey is the symbol of humbleness. The same Theophilact tells us: “He sat upon an ass for no other reason than to fulfill the prophecy and to show us that our means of conveyance should be humble”(The Explanation by Blessed Theophilact of The Holy Gospel According to Matthew, Chrysostom Press, House Springs, MO, 1979, p. 175).

The crowds that met Him on His triumphal entry were shouting: “Hosanna to the Son of David! ‘Blessed is He that comes in the name of the Lord!’” (Matt. 21:9). Those are the ones who recognize Him to be the Messiah and welcome Him. In Hebrew, Hosanna means “the one who saves.” The joyous hymn they were singing was taken from Psalm 117: “Praise the Lord all you Gentiles! Laud Him, all you peoples! For His merciful kindness is great toward us, And the truth of the Lord endures forever.”

And upon entering God’s Temple, Jesus drove out all the animals, drove out the merchants and overturned the tables of the money changers and of the dove dealers, restoring thus the atmosphere proper to a house of prayer. In the house of His Father He acted as Master, meaning that the things of the Father are also the things of the Son, and He restored it to its initial condition: “My house shall be called a house of prayer” (Matt. 21:13). The driving out of the animals from the Temple, foretells the transformation that was going to take place when there will be no more animal sacrifices in the house of prayer. The merchants of doves are thrown out not only from the Temple on earth, but also from the heavenly Temple:

“Those who sell doves are also those who sell the ranks of ordination in the churches, for they are selling the gift of the Holy Spirit, which once appeared in the form of a dove” (The Explanation by Blessed Theophilact of The Holy Gospel According to St. Matthew, Chrysostom Press, House Springs, MO, 1979, p. 177). The mixing of spiritual teachings and commerce turns us into thieves and the Church excludes us. The cleansing of the Temple represents the cleansing of our souls.

Also on this day many sick people are cured: “Then the blind and the lame came to Him in the Temple, and He healed them” (Matt. 21:14). But when they saw this, and when they heard the children shouting: “Hosanna to the Son of David” (Matt. 21:15) the elders of the Temple became very angry. Jesus explained to them that from the mouth of children comes the truth because they do not talk from the intellect, but are inspired by the Holy Spirit. At the end of the day Jesus goes to Bethany, a village not far from Jerusalem.

The next day, on **Great and Holy Monday**, the Lord returns to Jerusalem and speaks to the multitudes. On the way to Jerusalem He withers the fig tree, symbolizing the spiritual death of the unfaithful people who after many years of teachings bears no fruit. It also symbolizes the Synagogue that has only leaves but no spiritual fruit. The chance for salvation was first offered to the Jews who are God’s chosen people from the house of Abraham. Many of them believed and were saved, but many rejected God, and those are the ones that are compared to the fig tree. Any man who is concerned only with the things of this life and pays no attention to those of the life to come is like the fig tree. (see The Explanation by Blessed Theophilact of The Holy Gospel According to Matthew, Chrysostom Press, House Springs, MO, 1979, p. 178.) As He declares Himself, Jesus came to save the sinners, meaning everybody. However, like us, they knew they had to abide by the Law, but were void of any spiritual transformation. As we previously mentioned, the Jewish Synagogue was full of rules and regulations that the Jews were observing, but without any spiritual benefit. This parable invites us to apply our religious knowledge because salvation starts here and now, and if the Savior happens to look at our behavior, we may end up as the withered fig tree. Another interpretation given to the parable of the fig tree refers to the strength of our faith in God. If our faith in God is clear and strong, than whatever we ask for without hesitation, we will receive: “...if you have faith and do not doubt, you will not only do what was done to the fig tree, ...and whatever things you ask in prayer, believing, you will receive” (Matt. 21:21-22).

On **Great and Holy Tuesday**, Jesus continues to be surrounded by disciples and people, and He talks to them in parables. The use of parables

was twofold: this was one way that the Jews were comprehending reality — through example — and those who wanted to find fault with His teachings, could not understand what He was saying. The parables the Lord uses comprise a large variety of teachings (see Matt. 21-25), and are very beautiful, calling to repentance and foretelling of the Passions that await Him in the next few days.

Of great significance is the parable of the ten virgins; they represent the entire human race. The oil lamp each one had represents the chance for salvation God gave to each one of us. But salvation depends also on us, not only on God's mercy. The five virgins that collected their oil in time, went into the wedding chamber with the groom, and the five that were caught unprepared missed their chance. The gathering of oil is symbolic of the good deeds that we must do all along, not only at the end. Virginity is not enough to gain the Kingdom of God. At the end of this life comes inevitably "sleep" — in other words, death —, and after that the last judgement. We all live awaiting the coming of Christ, and when the moment will arrive to enter with Him into the Kingdom of God — represented by the wedding chamber — the lamp of the soul will be kept lit by the good deeds done during one's life. Otherwise we will be like the foolish virgins, who knowing they must prepare for the wedding, postponed it, losing thus eternal life near Christ the groom.

On **Great and Holy Wednesday** we find the Savior is in the house of Simon the leper. Here, a woman, anoints Him on the head with very expansive oil used to anoint the dead, anticipating His death that was soon to come. Also on this day, Judas betrays the Lord, selling Him to the teachers and chief priests, for 30 silver coins. By fasting on Wednesdays all year long, we affirm being with Jesus and the apostles, declaring our affiliation with the Church, and disproving of the betrayal by Judas.

On **Great and Holy Thursday**, at night, in the house of Mark — the author of the second Gospel — takes place the Last Supper. The Jewish Passover approaching, two of the Lord's disciples, Peter and John, sent by Jesus, prepare the place where they will gather to eat the Passover: "And He sent out two of his disciples and said to them: 'Go into the city, and a man will meet you carrying a pitcher of water; follow him. Wherever he goes in, say to the master of the house, 'The Teacher says, 'Where is the guest room in which I may eat the Passover with My disciples?''" And he will show you a large upper room, furnished and prepared; there make ready for us" (Mark 14:13-15). The spiritual symbolism here is best illustrated by the Blessed Theophilact: "The man carrying the pitcher of water signifies one who has been baptized. With baptism he goes into a house, that is, into a dwelling place fit for rational beings. For he who has baptism finds restful

shelter...The master of the house is the mind, and it shows that it has available a large upper room, that is, a capacity for the highest thoughts. And this upper room is also 'furnished'... it is not jagged with pride, but made level and put in order by humility. It is there, in such a mind as this, that the Pascha is prepared for Christ by two disciples, Peter and John, who signify action and divine vision respectively. Peter, who was fervent, signifies action, and John, the Theologian, signifies vision of the divine" (The Explanation by Blessed Theophilact of The Holy Gospel According to St. Mark, Chrysostom Press, House Springs, MO, 1997, p. 120).

That evening, gathered at the table, the Savior reveals to His disciples His betrayal by Judas: "...one of you who eats with Me will betray Me" (Mark 14:18). Not knowing to whom He was referring, each doubts himself because God knows better the soul of man than man himself. And "...woe to that man by whom the Son of Man is betrayed! It would have been good for that man if he had never been born" (Marc 14:21), because Judas, was created by God like the others, and chosen with the others to do good deeds, but he fell on his own. Same way all of us; God has created us in the image and likeness of Him, He created us to follow Him and to live through Him and for Him, but we fall into sin just like Judas, without shame and without remorse. Judas is then reprimanded openly, but unashamed he continues on his way and: "...dips with Me in the dish" (Marc 14:20) says the Lord. For this reason, for Judas and for those like Judas, did the Son of Man take upon Himself all sins, so that the human race be saved. Because He, in His human state, did not desire His death: "...My God, My God, why have You forsaken Me?" (Marc 15:34), but in His divine state He assumed the "responsibility" knowing that there was no other way to save the world.

And while they were eating, Jesus took the bread: "...blessed and broke it, and gave it to them and said, 'This is my body'. Then He took the cup, and when He had given thanks, He gave it to them and they drank from it. And He said to them: 'This is My blood of the new covenant which is shed for many'" (Marc 14:22-24). Jesus accepts His death — the will of the Father who sent Him — with gratitude: "... when He had given thanks, He gave it to them and they drank from it." We must do the same — receive with gratitude everything that is given us by the Father.

This entire mystery of the Eucharist is the essence of the life of Christ's Church, it is the link between the Church and the assembly of the people, forming together a triunity. The bread that is broken on the Altar Table is: "The Body", and the wine in the cup is "The Blood" that by the Holy Spirit are miraculously transformed into the body and blood of Christ, that is offered as a sacrifice for our union with God and for our salvation. The late Father Alexander Schmemmann says: "...the Eucharist is also the sacrament

of our access to God and knowledge of Him and union with Him” (A. Schmemmann, *The Eucharist*, SVS Press, NY, 1988, p.167).

Jesus announces then the Passions that await Him, reveals to Peter that he will betray Him three times, and after night fall, He goes with His disciples into the garden of Gethsemane, on the Mount of Olives, where He prays that the death punishment be lifted from Him, but also that the will of the Father be done: “O My Father, if it is possible, let this cup pass from Me; nevertheless, not as I will, but as You will” (Matt. 26:39). And Jesus went to pray alone, and when He returned He found the three disciples He took with Him, sleeping and He said: “Watch and pray, lest you enter into temptation. The spirit indeed is willing, but the flesh is weak” (Matt. 26:41). Without God’s help, for which we must constantly pray, we cannot do anything because our nature is weak.

Initially friend and disciple, Judas — who sells his soul to the devil and betrays his master — leads the people who come to catch Jesus: “...behold, Judas, one of the twelve, with a great multitude with swords and clubs, came...” (Matt. 26:47). And He did not protest “Than they came and laid hands on Jesus and took Him” (Matt. 26:50). “Than Simon Peter, having a sword, drew it and struck the high priest’s servant, and cut off his right ear...” (John 18:10), symbolizing that the hierarchs of the Church as well as the multitudes, had ears, but did not hear what the Savior was preaching. But He reproached Peter because he who rips will be ripped: “Put your sword in its place, for all who take the sword will perish by the sword” (Matt. 26-52).

Taken to Caiaphas — the high priest of the Temple — Jesus confesses who He is: “I am. And you will see the Son of Man sitting at the right hand of the Power, and coming with the clouds of heaven” (Mark 14:62). In the meantime, Peter forgets his promise that he will not betray Him, and denies Him three times. Only after he heard the rooster crow the second time did he realize his own weakness and repented.

During **Great and Holy Friday**, at the sixth hour, Jesus is taken to Pontius Pilat, the Governor of Judea. Pilate finds Him innocent, but at the request of the people, he frees up Barabba the criminal, and condemns Jesus to be crucified. Whipped, spit upon, mocked and with the Cross on His back Jesus is taken to the Golgota where He is crucified between two thieves. The symbolic meaning of Jesus’ walk on Via Dolorosa — the Way of the Cross — carrying His Cross, is beautifully described by the Blessed Theophilact in his *Explanation of the Gospel According to Luke*: “At first they laid the cross on Him and He went out of the city carrying it. This is because no one else would have consented to carry it, for even the wood of a Cross was considered cursed. Later, when they found a man named

Simon, a Cyrenian, they laid the Cross on him, compelling the man to carry it and forcing it upon him like some odious thing from which everyone else drew back in abhorrence. This reveals a great lesson for us. The Cross is the deadening of our passions, for the Cross deprives the passions of their energy and activity, just as a crucified man is nailed down and made immobile. Therefore a teacher who follows Christ must first take up his own Cross, and nail down his flesh with the fear of God, and shine with passionlessness. Only then can he place the Cross upon others who are obedient to him. For the name Simon means obedience” (p. 306). We must do the same, follow Christ, and bearing the cross that was given to us, to free ourselves, that is to cleanse ourselves of our own sins, so that together with Him we can enter the New Jerusalem, the Jerusalem from on High.

The observance of Friday with fasting gives us a chance to be part of the crowds that were present at Jesus’ death and burial, being a day of great mourning for every Christian. Friday evening we sing the Lamentations and the Resurrectional Hymns of Blessing, in other words, the funeral service, at which we participate also.

We have the chance to chose for ourselves who do we want to resemble: the Apostles and the people who shouted: “Hosanna to the Son of David! ‘Blessed is He that comes in the name of the Lord!’ Hosanna in the highest!” (Matt. 21:9), or do we want to resemble those who shouted: “Let Him be crucified” (Matt. 27:23).

Nailed to the Cross between two thieves, at the ninth hour, He “...cried out again with a loud voice, and yielded up His spirit” (Matt. 27:50). Taken down from the Cross by Joseph of Arimathea, and wrapped in white linen, He was placed in a tomb “...hewn out of a rock, where no one had ever laid before. That day was the Preparation and the Sabbath drew near” (Luke 23:53-54). And the myrrbearing women, who witnessed it, left to prepare spices and oils. And on Saturday they rested, according to the law.

On **Great and Holy Saturday, Quiet Saturday** as it is also called, the body of Jesus rests in the tomb, thus the prophesies of the Old Testament have been fulfilled. ■

THE CROSS AND THE RESURRECTION

Arhim. Roman Braga

The Cross, the Crucifixion and the Resurrection of our Savior Jesus Christ are of great importance in the history of our salvation. Without them the Incarnation of the Son of God would have no meaning. We know that the Orthodox Church in her liturgical and spiritual ascetic life never separates the Cross of Christ from the mystery of His Resurrection. The Church sees the cross in the light of the Resurrection and the Resurrection as the victory of the Cross. This is why the Cross is called “life-giving,” and the Resurrection is the source of joy in the entire life of the Church.

In the ancient world, the cross was a symbol and an object of torture for malefactors, and it aroused a sentiment of fear and repulsion in people’s souls. For the Hebrews, the cross was known as a sign of curse; it is written in Deuteronomy 21:22-23 that he who is hung on the tree is a curse before God.

After the Son of God was hung on it, the cross immediately became the sacrificial altar of Christianity. On this altar the sacrifice of reconciliation between man and God was offered. St. Athanasius the Great, referring to these aspects from the life of our Savior, said that the Cross of Christ became the altar of sacrifice for our salvation, and St. John Chrysostom specifically states: “On Golgotha, Christ was both priest and sacrifice, and the Cross was altar ...He was sacrifice in the body and priest in spirit ...He was who brought and was brought” (Homily on the Cross).

St. Apostle Paul in his Epistle to the Hebrews shows them and us that the sacrifices in the ancient law had no power to bring reconciliation to the souls of the faithful, these laws being merely earthly. When the Savior came, He offered Himself as a blameless sacrifice so that through His death those who are called to the eternal inheritance would be redeemed from sins.

The Savior Jesus Christ through His incarnation took on human nature humbling Himself and becoming obedient even to accepting His death on the cross. Through His blood shed on the Cross “...He has cancelled the bond which stood against us with its legal demands...” (Col. 2:14) and “reconciled us both to God in one body through the cross, bringing the hostility to an end” (Eph. 2:16). That is, He demolished the ancient wall of the law which separates the Jews from the Gentiles.

There is a harmony between history and the present reality: in the Old Testament Moses hung a serpent on the pole for the healing of people bitten by serpents; in the New Testament, Jesus crucified on the Cross heals our souls from the bites of the enemy, the prince of darkness.

The Cross is for us Christians the symbol of humility and of the highest form of love. The unspeakable love of the Son of God for us men was revealed in His extreme humility and suffering on the cross. The cross is finally the sign of the Son of Man, which will precede the second coming of the Lord. Referring to this, St. John Crysostom says: “The cross is more brilliant than the sun and the moon. So do not wonder that the Lord will come carrying His Cross. As He dealt with Thomas, showing him the print of the nails and the wounds, so will he deal with us, showing us the wounds and the cross to demonstrate that He is the Crucified” (ibid.).

The Resurrection of the Savior confirms His Divinity and His victory over death which entered the world as a consequence of sin. Without the Resurrection the horizon of our existence is confined to the dimension of the terrestrial, the identity of our person vanishes, and faith and hope are useless. The Resurrection of Christ is the full revelation of the glory that was hidden in the cross. In our Christian life the Resurrection of the Lord should not be only a commemoration of a historical event, because the Cross did not produce a joy that lasted only a day. The joy of the Resurrection permeates all the days of our lives, and through it our lives are renewed, liberating us from sin.

The mystery of the Resurrection of Christ in our lives as Christians means a new birth, a new way of life. “If anyone is in Christ, he is a new creation; the old has passed away, behold, the new has come” (II Cor. 5:17).

The Cross and the Resurrection are real. As a result of this reality St. Paul underwent a radical transformation in his convictions which led him even to martyrdom. This is why he says: “If Christ has not been raised, then our preaching is in vain and your faith is in vain” (I Cor. 15:14). ■

UPDATE ON FATHER ROMAN’S CONDITION

A couple weeks before the publishing of this issue of the Burning Bush Father Roman’s condition started to deteriorate, after a significantly long period of stability.

We are all grateful for all your prayers and we ask that you continue to pray for him and for us.

As we did in the past, we will try to update the website as needed. ■

DESPRE PATIMI ȘI DESPĂTIMIRE

Mântuitorul Hristos, întemeiînd Biserica, a urmărit restabilirea unității sau sobornicității umane; aceasta nu este însă posibilă fără slăbirea patimilor ei.

Duhul satanic a aruncat o adiere de confuzie în mintea oamenilor. Sub această ispită omul a avut o scurtă întunecare a inteligenței, uitând care este cauza lui adevărată, adică ținta lui, întorcându-și dorința dela ea înspre lume. Lumea a exercitat o atracție asupra simțurilor ființei umane, prin formele frumoase și promisiunile «dulci». Astfel mintea a uitat de rostul ei propriu, adică acela de a cunoaște pe cel înrudit cu ea, care este în stare să umple dorul ei de infinit și a intrat într-o slujbă străină, inferioară, care nu-i poate satisface setea de infinit.

Am putea deci spune că patimile reprezintă nivelul cel mai coborât la care poate cădea ființa omenească. Ele copleșesc atât de mult voința omului încât acesta devine «stăpânit», «robit», «posedat» de ele. Nil Ascetul spune că "*firea devenită roaba patimii trimete în stomac, prin canalul adânc săpat al lăcomiei, mâncare pregătită, ca într'o mare ce nu poate fi umplută. Stomacul și marea sunt la fel, absorb râurile ce se varsă în ele fără să se sature, unul consumând prin digestie, celălalt prin sărătură, cele ce vin în ele, dorind iarăși altă hrană și neînchizându-și niciodată căscătura*" (**Peristea P.G.** pg. 79, 182).

În vechea literatură duhovnicească patimile sunt socotite a fi opt la număr: lăcomia pântecului, curvia, iubirea de arginți, mânia sau ura, întristarea, trândăvia, slava deșartă și mândria. Ele coincid în fond cu cele șapte păcate: lăcomia, desfrânarea, avariția, mânia, invidia, lenea și mândria. Ele sunt patimi nu numai ale sufletului dar și ale trupului. Din strânsa unitate a sufletului cu trupul se face ca patimile trupești să fie împletite cu cele sufletești, sau să se condiționeze reciproc. Scriitorii asceți socotesc că la cei tineri, lăcomia pântecului le produce pe toate celelalte.

Evagrie monahul vorbind despre deosebirea dintre gânduri și patimi spune că "*Căci este cu neputință să cadă cineva în mâinile duhului curviei, dacă n'a fost doborât întâi de lăcomia pântecului. Precum nu poate tulbura mânia pe cel ce nu luptă pentru mâncări, avuții sau slavă. Și este cu neputință să scape de duhul întristării cel ce nu s'a lepădat de toate acestea*" (**Filocalia** Vol.I, pg.48, 1947). Iar Sf. Ioan Casian spune că "*uneori prin prisosul mâncării, trupul se îngreuiază și face să se nască în suflet nepăsare și moleșire*"(Ibid., pg. 98). De bucate putem să ne slujim atât cât să trăim, nu ca să ne facem robi pornirilor poftei. Unul mănâncă pâine mai multă iar altul mai puțină.

Ceea ce trebuie să căutăm este înfrânarea și dreapta socoteală. Primirea hranei cu măsură și cu socoteală dă trupului sănătate, nu îi ia sfințenia.

La cei mai în vârstă principala patimă este mândria. Lăcomia pântecelui și mândria reprezintă una și aceeași sete egocentrică a omului, sub aspectul îndoit al ființei sale psiho-fizice. Aceste două patimi își au rădăcina în iubirea egoistă de sine. Sf. Maxim mărturisitorul spune că cine posedă egoismul posedă toate patimile. Egoismul reprezintă o rupere de Dumnezeu, ca centru diferit de sine, al existenței proprii; iar întrucât omul nu poate exista prin sine însuși, egoismul reprezintă o gravitație spre lume. Prin credință însă, adică pomenirea deasă a lui Dumnezeu, se poate înfrâna egoismul.

Fiecare din celelalte patimi deși tulbură sufletul se războiesc numai cu virtutea opusă și căutând să o biruiască pe aceea, întunecă numai în parte sufletul. Patima mândriei însă întunecă întreg sufletul și-l prăbușește în cea mai adâncă prăpastie. Aceasta pune stăpânire pe bietul suflet ca un tiran cumplit, îl surpă până la temelii și îl dărâmă în întregime. Aceasta s'a întâmplat cu îngerul întunericului care a căzut din cer. Acesta s'a socotit pe sine ca Dumnezeu. Gândul acesta al lui muștrându-l prorocul zice: "*Ai zis întru inima ta: ședea-voi pe un munte înalt, pune-voi scaunul meu peste nori și voi fi asememea cu Cel Prea Înalt*" (Isaia 14:13).

Tot Sfinții Părinți ne învață că nu putem ajunge la desăvârșirea virtuții, decât numai prin credință, cu frica lui Dumnezeu, cu blândețe, toate acestea cu darul și iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos. Desfrânarea face ca omul să nu mai fie o ființă unitară, aceeași în toate momentele vieții. Uitarea de Dumnezeu are ca urmare și uitarea de sine, ca unitate permanentă a persoanei proprii. Astfel firea omului trece prin pasiuni alternative: dela mânie la întristare, dela scârba de oameni la căutarea avidă a societății lor, neputându-și ține într'un echilibru și într'o moderație diferitele porniri. Patimile sunt opusul iubirii adevărate, ea fiind singura care restabilește armonia între oameni.

Omul trebuie să se îngrijească de destinul său propriu, să aibă grija mântuirii sale. Este o grijă care răsare acolo unde se leapădă «toată grija lumească.» Aceasta este grija de a plăcea lui Dumnezeu, și nu lumii. Noi oamenii continuăm să trăim în lume prin latura trupească, însă pe de altă parte suntem ființe spirituale și trebuie să tindem mai presus de această lume. Când vom reuși să scăpăm de grija acestei lumi scăpăm și de împătımire. Prin împlinirea voii lui Dumnezeu vom realiza ființa noastră autentică. ■

SĂPTĂMÂNA PATIMILOR

Pentru creștinii ortodocși, imediat după Postul Mare, urmează o săptămână specială, cunoscută sub denumirea de “Săptămâna Patimilor.”

Perioada Postului Mare, și mai ales Săptămâna Patimilor, reprezintă perioada pregătitoare pentru primirea mării bucurii a Învierii Domnului, adevărul care stă la baza credinței noastre. Sfântul Apostol Pavel spune: “Și dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică și credința voastră” (1 Corinteni 15:14). Acum 2000 de ani, Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a devenit om ca să mântuiască întreaga lume. Noi, prin respectarea acestei săptămâni, retrăim momentele jertfirii Lui pentru noi, îl suntem alături pe tot parcursul drumului — de la intrarea în Ierusalim până la Golgota — ne alturăm lui Iosif și Nicodim la punerea în mormânt, și în final, convinși că a Înviat, strigăm împreună cu Toma: ”Domnul meu și Dumnezeul meu!” (Ioan 20:28).

“Drumul mântuirii,” parcurs în Săptămâna Mare, împreună cu evenimentele care au avut loc în aceste zile, dela intrarea Domnului în Ierusalim și până la Golgota, începe duminică și se termină sâmbăta următoare. Înainte însă de a parcurge și noi acest drum, este necesar să precizăm faptul că Evreii socoteau zilele săptămânii ca începând seara și terminându’se a doua zi tot seara, duminica fiind prima zi a săptămânii. Importanța unei zile este socotită în funcție de evenimentele care au loc pe parcursul ei, indiferent de durata și timpul desfășurării faptelor în sine. De aceea zilele în care Mântuitorul a stat în mormânt, chiar dacă nu au fost zile de 24 de ore fiecare, se socotesc a fi trei — vineri, sâmbătă și parte din duminică. Ca să putem înțelege mai bine evenimentele care au avut loc vom parcurge și noi drumul făcut de Mântuitorul în această ultimă săptămână din viața Lui pe pământ.

Duminica, cunoscută și sub numele de **Duminica Floriilor**, marchează ziua intrării triumfale a Mântuitorului Iisus Hristos în Ierusalim, și începutul Patimilor Sale: “Și cei mai mulți din mulțime își așterneau hainele pe cale iar alții tăiau ramuri din copaci și le așterneau pe cale” (Matei 21:8). Așternerea hainelor în calea cuiva era în orient un semn de mare respect, în timp ce tăierea și împodobirea cu ramuri este un act festiv. Interpretarea spirituală însă este alta. Fericitul Teofilact spune: “...în sens spiritual, să știți că mai întâi apostolii și-au așternut hainele, care reprezintă virtuțile lor, după care Domnul a stat pe ele... Cei care au mers înainte au fost profeții care au trăit înainte de

întruparea lui Hristos, în timp ce acei care au urmat sunt martirii și învățătorii care au trăit după aceste evenimente. Ei și-au așternut hainele pentru Hristos, adică, au subjugat trupul spiritului, căci trupul este haina și acoperământul sufletului” (Explicația Fericitului Teofilact a Sfintei Evanghelii dela Matei, Chrysostm Press, House Springs, MO, 1979, pg. 176). În Vechiul Testament, la Isaia, deci cu 500 de ani în urmă, aflăm următoarele: “Intrați, intrați pe porți! Gătiți cale poporului, gătiți, gătiți-I drum, curățiți-l de pietre, înălțați un steag peste neamuri! Iată Domnul vestește acestea până la marginile pământului: ‘Ziceți fiicei Sionului: Mântuitorul Tău vine! El vine cu plata, și răsplătirile merg înaintea Lui!’” (Isaia 62-10-12)

Mai trebuiesc menționate și alte elemente simbolice ale acestei zile. În ziua dinainte, Iisus merge în casa lui Lazăr, cel înviat din morți, unde rămâne peste noapte; a doua zi, duminică, trimite pe doi dintre ucenici să îl aducă un asin: “Și le-a zis: ‘Mergeți în satul care este înaintea voastră și, intrând în el, îndată veți afla un mânz legat, pe care n’ a șezut până acum nici un om. Dezlegați-l și aduceți-l’” (Marcu 11:2). Dar totodată I’ a prevenit că nu vor putea lua asinul până ce nu vor spune că îl trebuie Domnului: “Iar de vă va zice cineva: ‘De ce faceți aceasta?’ Spuneți că Domnul are trebuință de el și îndată îl va trimete aici” (Marcu 11:3). Și cu adevărat, apostolii au avut permisiunea de a lua asinul când au spus că Domnul are nevoie de el. Dar oare avea nevoie Mântuitorul de el? Aceasta nu era doar prima lui intrare în Ierusalim. Intrarea aceasta triumfală, călare pe asin, reprezintă în primul rând împlinirea profețiilor și triumful Său asupra morții: “Și intrând El în Ierusalim, toată cetatea s’ a cutremurat, zicând: ‘Cine este Acesta?’ Iar mulțimile răspundeau: ‘Acesta este Iisus, proorocul din Nazaretul Galileii’” (Matei 21:10-11). Iisus intră în Ierusalim călare pe asin pentru că asinul simbolizează mai multe lucruri: umilință, firea omenească îmblânzită de Hristos, cât și pe păgânii care au fost aduși la Hristos. Același Teofilact ne spune: “El a stat pe un asin numai ca să împlinească profețiile și ca să ne arate că felul nostru de exprimare trebuie să fie modest...” (Explicația Fericitului Teofilact a Sfintei Evanghelii dela Matei, Chrysostm Press, House Springs, MO, 1979, pg. 175). Sf. Ioan Gură de Aur, în una din Omiliile lui (67) oferă o interpretare similară: “Mi se pare că El a mers călare pe asin, nu numai din cauza misterului dumnezeiesc, dar și pentru a ne oferi un exemplu de înțelepciune divină. El ne arată că nu este nevoie să călătorești pe cal; este de ajuns să folosești un asin, și că trebuie să ne mulțumim cu minimul necesar. Dar dacă cineva întreabă pe Evrei: Care Împărat a intrat vreodată în Ierusalim călare pe un asin îți vor spune că nici unul în afara Lui” (Sunday Sermons of the Great Fathers, Editor M.F. Toal,

Preservation Press, Swedesboro, NJ, 1996, vol 2, pg.161). În Vechiul Testament, intrarea Domnului în Ierusalim pe asin o găsim menționată de Zaharia: “Bucură-te foarte, fiica Sionului, veselește-te fiica Ierusalimului, căci iată Împăratul tău vine la tine drept și biruitor; smerit și călare pe asin, pe mânzul asinei” (Zaharia 9:9).

Mulțimile care L’au primit la această intare triumfală strigau: “Osana, Fiul lui David; binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!” (Matei 21:9). Aceștia erau cei care L’au recunoscut ca fiind Mesia și L’au onorat cum se cuvine. În limba Ebraică “Osana” înseamnă “Cel ce mântuiește.” Imnul de bucurie pe care ei îl cântau a fost inspirat din Psalmul 116: “Lăudați pe Domnul toate neamurile; lăudați-L pe El toate popoarele. Că s’a întărit mila Lui peste noi și adevărul Lui rămâne în veac.” Sfinții Părinți interpretează venirea Domnului ca fiind salvarea omenirii, adică mântuirea.

Și intrând Iisus în Templul lui Dumnezeu a scos afară toate animalele, a aruncat afară pe toți negustorii, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și a negustorilor de porumbei, restabilind astfel atmosfera proprie locului de rugăciune. În casa Tatălui său El s’a arătat stăpân, ceea ce a însemnat că lucrurile Tatălui sunt și ale Fiului; și astfel a readus Templul la starea lui originală: “Casa Mea, casă de rugăciune se va chema...” (Matei 21:13). Prin alungarea din Templu a animalelor se prezice și transformarea care avea să vină când nu se vor mai face sacrificii cu animale, ci Templul va rămâne numai casă de rugăciune. Negustorii de porumbei sunt aruncați nu numai din Templul cel pământesc, dar și din Împărăția Cerurilor pentru că “Cei care vând porumbei sunt cei care vând și gradele de hirotonie în Biserici, pentru că ei vând darul Duhului Sfânt, care odată a apărut în chip de porumbel” (Explicația Fericitului Teofilact a Sfintei Evanghelii dela Matei, Chrysostm Press, House Springs, MO, 1979, pg. 175). Amestecul dintre învățăturile spirituale și cele comerciale ne transformă în hoți, iar atunci Biserica ne exclude. Curățirea Templului reprezintă curățirea noastră sufletească.

Tot în ziua aceasta Iisus vindecă mulți bolnavi: “Și au venit la el în Templu, orbi și șchiopi și I’a făcut sănătoși” (Matei 21:14). Dar când au văzut aceasta, și au auzit pe copiii care strigau: “Osana Fiului lui David” (Matei 21:15) mai-marii templului s’au mâniat foarte tare. Dar Iisus le-a răspuns că din gura copiilor și a sugarilor ies vorbe profetice pentru că ei nefiind încă dezvoltați intelectual Duhul Sfânt este cel care vorbește prin gura lor. La sfârșitul zilei, Iisus se retrage în Betania, un sat nu departe de Ierusalim.

A doua zi, în **Sfânta și Marea Luni**, Mântuitorul se întoarce în Ierusalim și se adresează mulțimilor. Dar în drum spre Ierusalim are loc minunea uscării smochinului neroditor care simbolizează în primul rând moartea spirituală a neamului necredincios care, după ani de învățătură, rămâne neroditor. Mai simbolizează și sinagoga care are numai frunze, adică legile care se cunosc, dar nu are și substanța spirituală. Posibilitatea mântuirii a fost acordată întâi de toate Evreilor, ei fiind poporul ales de Dumnezeu, din seminția lui Avraam. O mare parte din ei au crezut și s-au mântuit, dar mulți L-au ignorat, iar aceștia sunt asemănați cu smochinul cel neroditor. Oricare om care se lasă îmbiat numai de dulceața vieții pământești și nu dă atenție celor din viața viitoare, este la fel ca și smochinul care are frunze dar nu rodește. (vezi Explicația Fericitului Teofilact a Sfintei Evanghelii dela Matei, Chrysostm Press, House Springs, MO, 1979, pg. 178.) După cum El Însuși mărturisește, Iisus a venit să mântuiască pe cei păcătoși, înțelegându-se prin aceasta întregul neam omenesc. Totuși, ei, ca și noi dealtfel, aveau conștiința că trebuie să respecte Legea, dar transformarea interioară lipsea multora. Așa cum am spus mai sus, sinagoga Iudaică era plină de reguli și îndatoriri pe care mulți dintre Iudei le îndeplineau, dar fără folos duhovnicesc. Deci această pildă îndeamnă la punerea în practică a cunoștințelor religioase, pentru că timpul mântuirii începe acum și aici, iar dacă se întâmplă ca Mântuitorul să cerceteze faptele noastre să nu pășim ca smochinul cel blestemat. O altă tâlcuire a pildei smochinului cel neroditor se referă la credința în Dumnezeu. Dacă credința noastră în Dumnezeu este clară, atunci orice cerem Domnului fără ezitare, vom căpăta: "...dacă veți avea credință și nu vă veți îndoii, veți face nu numai ce s'a făcut cu smochinul... Și toate câte veți cere, rugându'vă cu credință, veți primi" (Matei 21:21-22).

În **Sfânta și Marea Marți**, Iisus este în continuare înconjurat de ucenici și de mulțime, cărora le vorbește în pilde. Vorbirea în pilde are rol dublu: acesta era modul Evreilor de a percepe realitatea — prin exemple — iar cei care voiau să-L prindă în cuvânt nu înțelegeau ce voia să spună. Pildele pe care Mântuitorul le spune mulțimii cuprind o gamă largă de învățături (vezi Matei 21-25), și sunt de o frumusețe deosebită, îndemnând la pocăință și reliefând patimile pe care avea să le sufere în numai câteva zile.

Deosebit de semnificativă este pilda celor zece fecioare pentru că ele reprezintă întregul neam omenesc. Candela pe care fiecare din fecioare o posedă reprezintă posibilitatea de mântuire pe care Dumnezeu ne-a dat-o fiecăruia. Mântuirea însă depinde și de noi, nu numai de mila lui Dumnezeu. Cele cinci fecioare care și'au strâns untdelemnul din timp,

au intrat cu Mirele la nuntă atunci când El a venit, iar cele cinci care erau nepregătite au pierdut prilejul de intrare. Strângerea de untdelemn simbolizează faptele bune pe care trebuie să le facem pe tot parcursul vieții noastre, nu numai la sfârșit. După viața aceasta trecătoare urmează inevitabil “somnul” — adică moartea și apoi judecata. Toți trăim în așteptarea lui Hristos, iar atunci când va veni momentul intrării împreună cu El în împărăția cerurilor — reprezentată de camera unde are loc nunta — candela sufletului va fi întreținută cu faptele făcute din timp, pe parcursul vieții; Altfel, ne vom asemena fecioarelor neînțelepte, care deși știau că trebuie să se pregătească de nuntă, au amânat lucrul acesta, pierzând fericirea veșnică alături de Mirele-Hristos.

Sfânta și Marea Miercuri este ziua când Mântuitorul se află în Betania, în casa lui Simon leprosul. Aici, o femeie îl unge pe Mântuitorul pe cap cu “mir de mare preț” (Matei 26:7) folosit la îmbălsămarea morților, anticipând moartea Lui, care urma să aibă loc curând. Și tot în această zi, Iuda îl trădează pe Mântuitorul, vânzându-L arhierilor și cărturarilor pentru suma de 30 de arginți.

Postind în ziua de Miercuri pe tot timpul anului, demonstrăm faptul că suntem alături de Iisus și de Sfinții Apostoli, declarând apartenența noastră la Biserică și dezaproband gestul trădător al lui Iuda.

În **Sfânta și Marea Joi**, pe seară, după cum spune tradiția, în casa lui Marcu — autorul celei de-a doua Evangheli — are loc Cina cea de Taină. Apropiindu-se Paștele evreiesc, ucenicii Petru și Ioan, trimiși de Iisus, pregătesc locul unde se vor aduna să mănânce Paștile. “Și a trimis doi din ucenicii Lui zicându-le: Mergeți în cetate și vă va întâmpina un om, ducând un ulcior cu apă; mergeți după el. Și unde va intra spuneți stăpânului casei că Învățătorul zice: ‘Unde este odaia în care să mănânc Paștile cu ucenicii Mei?’ Iar el vă va arăta un foișor mare așternut gata. Acolo să pregătiți pentru noi” (Marcu 14:13-15). Interpretarea spirituală aici este cel mai bine ilustrată de Fericitul Teofilact: “Omul care duce ulciorul cu apă reprezintă omul botezat. Cu botezul el intră într’o casă, adică într’o locuință adecvată pentru un om rațional. Pentru că omul botezat își găsește odihna...Stăpânul casei este mintea, care are la partea superioară o încăpere largă, adică capacitatea pentru gândire profundă. Și această încăpere superioară este totodată și “mobilată”, ... adică nu este înșesată de mândrie, ci echilibrată și organizată cu umilință. Acolo, într’o minte ca aceasta, Paștele este pregătit pentru Hristos de doi ucenici, Petru și Ioan, care reprezintă acțiune și revelație. Petru care era înflăcărat, simbolizează acțiune, iar Ioan, teologul, simbolizează revelația divină” (Explicația Fericitului Teofilact a Sfintei

Evangeliei dela Marcu, Chrysostm Press, House Springs, MO, 1979, pg. 120).

Seara, adunați la masă, Mântuitorul descoperă ucenicilor vinderea Lui de către Iuda "...unul dintre voi care mănâncă împreună cu Mine Mă va vinde" (Marcu 14:18). Neștiind de cine este vorba, fiecare se îndoiește de sine pentru că Dumnezeu știe sufletul omului mai bine decât el însuși. Și "...vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului. Bine era de omul acela dacă nu s'ar fi născut" (Marcu 14:21), căci Iuda, deși a fost creat de Dumnezeu ca și toți ceilalți, și ales împreună cu ceilalți să facă fapte bune, a căzut prin el însuși. La fel fiecare dintre noi; Dumnezeu ne'a creat după chipul și asemănarea Sa, ne'a creat să îl urmăm și să trăim în El și prin El, dar noi cădem în păcat ca și Iuda, fără rușine și fără regrete. Deși avertizat pe ascuns, în speranța că se va rușina și se va întoarce la cele drepte, Iuda continuă pe calea sa. Atunci este reprimat pe față, dar fără rușine își urmează drumul și: "întinde cu Mine în blid" (Marcu 14:20) spune Domnul Iisus. Pentru aceasta, pentru Iuda, și pentru cei ca Iuda, a trebuit Fiul Omului să ia asupra Sa toate păcatele, pentru ca neamul omenesc să se mântuiască. Căci El, în ipostaza sa de om, nu și'a dorit moartea: "...Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu de ce M'ai părăsit?" (Marcu 15:34) strigă El; dar în ipostaza Sa divină și-a asumat "răspunderea", știind că mântuirea neamului omenesc nu se poate face altfel.

Și în timp ce mâncau, Iisus a luat pâinea "... și binecuvântând, a frânt și le-a dat lor și a zis: 'Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu'. Și luând paharul, mulțumind, le-a dat și au băut din el toți. Și a zis lor: 'Acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă'" (Marcu 14:22-24). Iisus își primește moartea — voia Tatălui care L'a trimis — cu recunoștință: "mulțumind, le-a dat și au băut." La fel și noi, trebuie să primim cu bucurie și cu recunoștință toate câte ne vin dela Tatăl.

Această Sfântă Taină a Euharistiei este esența întregii vieți a Bisericii lui Hristos, este legătura dintre Biserică și adunarea poporului, formând împreună cu ele o unitate tridimensională. Pâinea care se frânge pe Altar este "Trupul", iar vinul din cupă este "Sângele" care, prin Duhul Sfânt, se transformă, în chip miraculos, în Trupul și Sângele lui Hristos, și care este sacrificiul oferit pentru unirea noastră cu Dumnezeu și pentru mântuirea noastră. Părintele Alexander Schmemmann spune: "...Taina Euharistiei este și Taina prin care noi avem access la Dumnezeu, prin care îl cunoaștem pe Dumnezeu și prin care ne unim cu El" (Alexander Schmemmann, The Eucharist, SVS Press, New York, 1988, pg. 167).

Iisus vestește apoi ucenicilor Săi patimile prin care va trece, îl descoperă lui Petru că se va lepăda de El de trei ori, iar după lăsarea întunericii, merge cu ucenicii în grădina Gethsemane, pe Muntele Măslinilor, unde se roagă să i se ridice pedeapsa morții, dar în același timp să se facă voia Tatălui: “Părintele Meu, de este cu putință, treacă dela Mine paharul acesta! Însă nu precum voiesc Eu, ci precum Tu voiești” (Matei 26:39). Și Iisus s’a dus și s’a rugat în taină, iar când a venit a găsit pe cei trei ucenici pe care îl luase cu El, dormind; și le’a zis El atunci: “Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită. Căci duhul este osârduitor, dar trupul neputincios” (Matei 26:41). Fără ajutorul venit dela Domnul, pentru care trebuie să ne rugăm neîncetat, nu putem face față la nimic pentru că natura noastră este slabă.

Inițial prieten și ucenic, Iuda — care se vinde diavolului și își trădează Stăpânul — este în fruntea mulțimilor care vin să îl prindă: “Iată a sosit Iuda, unul dintre cei doisprezece, și împreună cu el mulțime multă...” (Matei 26:47). Dar El nu s’a împotrivit: “Atunci ei, apropiindu-se, au pus mâinile pe Iisus și L’au prins” (Matei 26:50). “Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o și a lovit pe sluga arhierelui și i-a tăiat urechea dreaptă” (Ioan 18:10), aceasta simbolizând faptul că atât mai marii Templului cât și mulțimile aveau urechi dar nu auzeau spusele Mântuitorului. Însă El L’a muștrat pe Petru căci cine spintecă va fi el însuși spintecat: “Întoarce sabia ta la locul ei, căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Matei 26:52). Dus la Caiafa — marele arhieru al Templului — Iisus dezvăluie cine este: “Eu sunt și veți vedea pe Fiul Omului șezând de’a dreapta Celui Atotputernic și venind pe norii cerului” (Marcu 14:62). În acest timp, Petru uită de promisiunea că nu îl va trăda niciodată și îl tăgăduiește de trei ori. Numai după ce cocoșul a cântat a doua oară și’a dat seama Petru de propria lui slăbiciune și s’a căit.

În **Sfânta și Marea Vineri**, la ceasul al șaselea, Mântuitorul este dus la Pilat din Pont, Guvernatorul Iudeii. Deși îl găsește nevinovat, Pilat, la cererea mulțimilor, eliberează pe criminalul Baraba și condamnă pe Iisus la răstignire. Biciuit, scuipat, batjocorit și cu Crucea în spate, Iisus este dus pe dealul Golgotei unde este răstignit între de doi tâlhari. Simbolismul drumului parcurs pe Via Dolorosa — Drumul Crucii — de către Iisus, purtând Crucea în spate, este minunat explicat de Fericitul Teofilact în Explicarea Evangheliei dela Luca: “Întâi I’au pus Crucea în spinare și El a ieșit din oraș purtând’o. Aceasta pentru că nimeni altcineva nu ar fi acceptat să o poarte, pentru că până și lemnul Crucii era considerat blestemat. Mai târziu, când au găsit un om pe care îl chema Simon Cirineul, au pus Crucea pe el, obligându’l să o poarte

și forțând’o asupra lui ca pe un lucru odios de care toți s’au lepădat cu silă. Aceasta ne dezvăluie o mare învățătură. Crucea este moartea patimilor, pentru că ea omoară energia și activitatea patimilor, la fel cum omul crucificat este ținut și deci imobilizat. De aceea, învățătorul care urmează pe Hristos, trebuie întâi să își ia Crucea, să își ținuiască trupul cu frica de Dumnezeu și să strălucească prin despățimire; numai atunci poate să pună Crucea pe alții care îi fac ascultare. Căci numele “Simon” se tălmăcește “ascultare” (Explicația Fericitului Teofilact a Sfintei Evanghelii dela Luca, Chrysostm Press, House Springs, MO, 1979, pg.306). Așa și noi, să urmăm lui Hristos, purtându’ne Crucea ce ne’a fost dată, să ne eliberăm, adică să ne curățim de păcate ca odată cu El să intrăm și noi în Noul Ierusalim, Ierusalimul Cel de Sus.

Respectarea zilei de vineri cu post ne ajută să devenim parte din mulțimea care a asistat la moartea și înmormântarea Domnului, zi tristă pentru orice creștin. Vineri seara la slujbă se cântă “Prohodul Domnului” și ‘Binecuvântările Învierii”, adică slujba de înmormântare, la care participăm și noi. Avem prilejul de a alege singuri cu cine vrem să ne asemănăm: cu Apostolii și mulțimea care a strigat : “Osana, bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului!” (Matei 21:9), sau cu cei care, plini de ură, strigau: “Să fie răstignit” (Matei 27:23).

Răstignit astfel pe Cruce între cei doi tâlhari, la ceasul al nouălea “...strigând iarăși cu glas mare, Și’a dat duhul” (Matei 27:50). Luat de pe Cruce de dreptul Iosif din Arimateea, și învelit în giulgiu de in a fost pus “...în mormânt săpat în piatră, în care nimeni, niciodată, nu mai fusese pus. Și ziua aceea era Vineri și se lumina spre Sâmbătă” (Luca 23:53-54). Iar femeile mironosițe, care erau de față, au plecat să pregătească miresme și miruri. Iar Sâmbătă s’au odihnit, după lege.

În Sfânta și Marea Sâmbătă — numită și Sâmbăta Tăcerii — trupul Domnului rămâne în mormânt, împlinindu-se astfel făgăduința mântuirii dată lumii de Dumnezeu primilor oameni, după căderea în păcat, și împlinindu-se astfel toate proorociile referitoare la moartea Fiului lui Dumnezeu pe Cruce, pentru păcatele noastre. Expresiv este în acest sens troparul: “În mormânt cu trupul, în iad cu sufletul, ca un Dumnezeu, în rai cu tâlharul și pe Scaun împreună cu Tatăl și cu Duhul ai fost Hristoase, toate umplându-le, Mântuitorule, Cel ce ești necuprins” (Din Slujba Învierii). ■

CRUCE ȘI ÎNVIERE

Arhim. Roman Braga

În iconomia mântuirii noastre patimile, răstignirea și Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos au o importanță covârșitoare. Fără acestea întruparea Fiului lui Dumnezeu ar fi fost fără sens și de neînțeles. Este știut că Biserica ortodoxă nu desparte niciodată în viața sa liturgică și spiritual-ascetică taina Crucii lui Hristos de taina Învierii Lui. Biserica vede Crucea în lumina Învierii, iar Învierea ca o biruință a Crucii. Deaceia Crucea este denumită “dătătoare de viață”, iar Învierea este izvor de bucurie pentru întreaga viață a Bisericii. În antichitate crucea era cunoscută ca simbol și obiect de tortură pentru rău făcători, motiv pentru care trezea în sufletul oamenilor sentimentul de repulsie și frică. La poporul evreu, crucea era prilej de blestem, cum stă scris în Deuteronom: “De se va găsi la cineva vinovăție vrednică de moarte și va fi omorât, spânzurat de copac, trupul lui să nu rămână peste noapte spânzurat ...căci blestemat este înaintea Domnului tot cel spânzurat pe lemn...” (21:22-23).

După ce însuși Fiul lui Dumnezeu a fost răstignit pe cruce, aceasta a devenit altarul de jertfă al creștinismului. Pe acest altar s’a adus jertfa împăcării omului cu Dumnezeu, adică, jertfa supremă. Sf. Atanasie cel Mare spune: “Crucea lui Hristos s’a făcut altarul mântuirii noastre.,” iar Sf. Ioan Gură de Aur spune: “Pe Golgota Hristos a fost în același timp preot, și jertfă, iar crucea altar ...A fost jertfă după trup și preot după Duh ...El a fost cel ce a adus și cel ce S’a adus jertfă” (Despre Cruce).

În Epistola către Evrei, Sf. Apostol Pavel spune că jertfele din Legea Veche nu aveau puterea de a desăvârși cugetul închinătorului, acestea fiind doar legiuiri pământești. Mântuitorul când a venit S’a adus pe sine jertfă fără prihană astfel ca prin moartea suferită de El pentru răscumpărarea greșalelor, cei chemați să ia făgăduința moștenirii veșnice.

La Întruparea Sa Mântuitorul Hristos a luat firea omenească, smerindu-se și devenind ascultător până la moarte. Prin sângele său vărsat pe cruce “a șters zapisul cu poruncile Lui care stăteau împotriva noastră” (Col. 2:14; 1:20) și “...a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu, într’un singur trup...nemicind văjmășia” (Efes. 2:16). Cu alte cuvinte a surpat zidul cel vechi al Legii care despărțea lumea veche în iudei și păgâni.

Există o armonie între timp și realitate: în Vechiul Testament Moise a atârnat un șarpe pe lemn pentru a vindeca pe oameni de mușcăturile

șerpilor, iar în Noul Testament Iisus cel răstignit pe cruce ne vindecă de mușcăturile înfipte în sufletele noastre de dușmanul cel din întuneric.

Pentru noi creștinii Crucea este deasemeni simbolul smereniei și al maximei iubiri. În extrema umilire și suferință a Crucii s'a descoperit negrăita iubire a Fiului lui Dumnezeu pentru noi oamenii. Este semnul Fiului omului care va premerge Parusia Domnului. Referinduse la acest lucru Sf. Ioan Gură de Aur spune: "Crucea este mai strălucitoare decât soarele și decât luna. Să nu te minunezi că Domnul vine purtând crucea. După cum a făcut cu Toma, arătându-i semnul cuielor și al rănilor ...tot așa va arăta ranele și crucea ca să arate că Acesta a fost răstignit" (ibid).

Învierea din morți a Mântuitorului confirmă dumnezeirea Lui și biruința asupra morții, intrată în lume ca plată a păcatului. Fără înviere orizontul existenței noastre se închide în dimensiunile teluricului și ale descompunerii identității persoanei, iar credința și nădejdea sunt zadarnice. Învierea lui Hristos este dezvăluirea deplină a puterii Crucii lui Hristos. În viața creștinului Învierea Domnului nu trebuie să fie numai o comemorare a unui fapt istoric care să producă numai o bucurie de o zi. Bucuria Învierii penetrează toate zilele noastre, atunci când viața se înnoiește eliberându-se de păcat.

Raportată la viața noastră a creștinilor trăirea tainei Învierii lui Hristos este o naștere din nou, un alt mod de a trăi. "Dacă este ceva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s'au făcut noi" (II Cor. 5:17).

Crucea și Învierea au fost reale; avem astfel exemplu pe Sf. Apostol Pavel care a suferit datorită Învierii Domnului o transformare radicală în convingerile sale. Această transformare a dus până la martiriul său. Deaceia el spune: " Dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică este și credința noastră" (I Cor. 15:14). ■

STAREA SĂNĂTĂȚII PĂRINTELUI ROMAN

Cu aproape două săptămâni înainte de publicarea acetui număr din Rugul Aprins, după o perioadă relativ lungă de stabilitate, starea sănătății Părintelui Roman s'a deteriorat,

Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și vă rugăm să ne păstrați în continuare în rugăciunile dumneavoastră.

Așa cum am făcut în trecut, vom indica pe websiteul mănăstirii starea sănătății Părintelui Roman, după cum va fi cazul. ■

HOLY WEEK / PASCHA/ BRIGHT WEEK
SCHEDULE OF SERVICES - 2015

Sat., April 4 (Lazarus Saturday): Holy Liturgy of St. John Chrysostom - 9:00am
Vigil — 6:00 pm
Sun., April 5 (Palm Sunday): Holy Liturgy of St. John Chrysostom — 10:00 am
Bridegroom Matins — 7:00 pm

Holy Week

Mon., April 6: Presanctified Holy Liturgy — app. 9:30 am
Bridegroom Matins — 7:00 pm
Tues., April 7: Presanctified Holy Liturgy — app. 9:30 am
Bridegroom Matins — 7:00 pm
Wed., April 8: Presanctified Holy Liturgy — app. 9:30 am
Holy Unction — 2:00 pm
Bridegroom Matins — 7:00 pm
Thurs., April 9: 1st Hr., 3rd Hr., 6th Hr., 9th Hr., Typica, Vesperal Liturgy of St.
Basil — 9:00 am
Matins with Passion Gospel — 7:00 pm
Fri., April 10: Royal Hours and placing of the Shroud in the Tomb — 10:00 am
Lamentations — 7:00 pm
Sat., April 11: 1 st Hr., 3rd Hr., 6th Hr., 9th Hr., Typica, Vesperal Liturgy of St.
Basil — 9:00 am
Resurrectional Matins and Paschal Liturgy of St. John Chrysostom -11:30pm
Paschal meal to follow — all are invited to partake.

Sunday, April 12 PASCHA: Paschal Vespers — 1:00 pm

Bright Week

Mon., April 13 : Matins — 9:00 am followed by Holy Liturgy (app. 10:30am) and
procession to the cemetery. Lunch will follow.
Tues., April 14: Matins — 9:00 am followed by Holy Liturgy (app. 10:30am).
Lunch will follow.
Thurs., April 16: Great Vespers of the Feast (Lifegiving Fount) — 5:00pm.
Fri., April 17: Feast of the Lifegiving Fount - services in English: Matins — 9:00am
followed by Holy Liturgy (app. 10:30 am) and Small Blessing of the Water.
Lunch — 1:00 pm.
Sat., April 18: Resurrectional Matins — 9:00 am
Hierarchical Divine Liturgy — 10:00 am
Lunch — 12:00 noon
Sun., April 19: (Sunday of St. Thomas): Akathist, 3rd Hr., 6th Hr., — 9:00 am
Holy Liturgy of St. John Chrysostom — 10:00 am followed by procession to
the cemetery and blessing of the graves.

ICONS SPONSORSHIP

I would like to sponsor as a donation the following icon:
(Doresc să fac o donație pentru următoarea icoană)

.....

In the amount of: .....
(În valoare de)

Name: .....
(Numele)

Address: .....
(Adresa)

.....

Phone: .....
(Telefon)

E-mail: .....

Method of payment:
(Metoda de plată)

- Check
- Money Order
- Credit Card

(For credit card donations please call the monastery: 517-569-2873).
(Pentru donațiile pe cartea de credit vă rugăm să sunați la telefon)

Donation is in honor of:.....
(Donația este în onoarea)

Donation is in memory of:.....
(Donația este în memoria)

